

„Anya, gyere”

Hamar szabadultam a kórházból (nem az orvosom jóindulatából, hanem az akaratosságom miatt), de egy kicsit várnom kellett az autóbuszra, álltam, tehát a buszmegállóban és bámészkodtam.

Tudtam, hogy az utca túloldalán van egy bölcsőde, de gyereket eddig még nem láttam. Most azonban, úgy tűnik, jókor voltam, jó helyen, egy csapat kisgyerek játszott a kertben, természetesen, legtöbben motoroztak. (Nem tudom miért ilyen népszerű ez a kis műanyag vacak!) A kisrácok, kivétel nélkül, mind imádják, és félelmetes tempóban száguldoznak ezen a, pedál nélküli, törékeny „járművön”. (Az unokáim cipőjének lekopott orra mutatta a sebességet, meg a gyakori használatot, mert úgy fékeztek a motort, hogy csúsztatták a lábukat a cipő orrával lefelé a talajon.)

A fiúk le sem szálltak a motorjukról, egy kislányt láttam, aki variálta a lehetőségeket, megszakította néha a száguldását, parkolás a csúszda mellett, felmászás, lecsúszás, vissza a motorra és tovább. Tetszett nekem ez a módi, mert legalább volt benne valami változatosság és ötlet.

Közben egy kisfiú kisebb, nagyobb megszakításokkal, időnként meg-megállva a motorjával, üvöltötte, de torkaszakadtából, nyilván sejtette, hogy akinek szól az üvöltése nincs a közelben: „Anya, gyere!” Természetesen semmi válasz, de a környezete sem reagált rá, sehogy sem! Úgy tűnt senkit nem zavart az óbégatás, ebből arra következtettem, hogy a gyerek rendszeresen teszi ezt, minden ok nélkül, megszokták. Se gyerek, se dadus, de még maga a gyerek sem vette komolyan magát, mert egyszer csak abbahagyta megint lökött magán egy kört, amikor visszaért a kerítés mellé újrakezdte! Megint üvöltés, megint semmi reakció, új kör, új kiabálás és így tovább. A kislány robogott, mászott, robogott. Ez a kisfiú a mászás helyett ordibált egy kicsit, a többiek békésen száguldoztak. Ez itt kérem a rend!

Anya, gyere!

Lehet, hogy ezek a gyerekek magányosak ebben a tömegben, de ez csak ennek az egy kisfiúnak tűnik fel? Ezért kiabál?

Érdekes módon nem éreztem sajnálatot, vigasztalási kényszert sem.

Magamat kezdtem el sajnálni, összeszorult a torkom!

Anya, gyere!

10 év telt el!

Hányszor, de hányszor ordítottam volna legszívesebben:

Anya, gyere!

Anya, gyere!

Ezért a kisfiúért este eljön az édesanyja és minden a legnagyobb rendben lesz, de az én anyám...

Szerencsémre jött a busz. Hamarosan otthon voltam, átöleltem a férjem, őkelme legnagyobb csodálkozására:

Valami baj van?

Nem, semmi.

Akkor jó, ha nincs semmi, lbicikém.

És kaptam egy puszit, mert sejtette, hogy azért volt valami!

Budapest 2014. 10.15. szerda